

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. Пещера, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, III НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: РОСИЦА ИЛ. В.А

при участието на секретаря Севделина М. Пенчева
като разгледа докладваното от РОСИЦА ИЛ. В.А Административно
наказателно дело № 20235240200182 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба, подадена от Г. И. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. Батак, ул. „Петър Кънев“ № 3, чрез адв. И. К. от АК - Пазарджик, против Наказателно постановление № 23-0315-000645/29.11.2023 г., издадено от Началника на РУ-Пещера към ОДМВР - Пазарджик, с което на жалбоподателя Г. И. Д. са наложени следните административни наказания: 1) административно наказание „глоба“ в размер на 50,00 лв. (петдесет лева), на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП и 2) административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 лв. (сто лева), на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 150 от ЗДвП.

В жалбата се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление (НП). Жалбоподателят твърди, че НП е издадено при съществени нарушения на материалния закон и процесуалните правила, както и че на посочената в НП дата не е управлявал мотоциклет „Хонда“ и никакъв контролен орган не го е спирал за проверка, нито му е подавал светлинен и звуков сигнал за спиране

за извършване на полицейска проверка. Отрича извършването на вменените му административни нарушения по чл. 103 от ЗДвП и чл. 150 от ЗДвП. Акцентираща върху това, че актът за установяване на административно нарушение (АУАН) не му е предявяван, за да се запознае със съдържанието му и не му е връчен. Сочил, че за факта, че срещу него е съставен АУАН, с който е започнато административнонаказателното производство и впоследствие е ангажирана административнонаказателната му отговорност разбрал едва когато му било връчено обжалваното НП. Твърди, че от начина, по който е описано нарушението в АУАН и НП не става ясно къде е извършено нарушението. Прави искане за отмяна на НП. Претендираща разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Г. Д., чрез процесуалните си представители адв. И. К. и адв. Т. М., поддържа жалбата и моли за отмяна на НП.

Въззиваемата страна – АНО - Началникът на РУ - Пещера към ОДМВР - Пазарджик, редовно призован, не се явява и не изпраща представител в съдебно заседание. Депозира писмено становище по делото, в което намира жалбата за неоснователна и моли атакуваното НП да бъде потвърдено, като правилно, обосновано и законосъобразно. В съпроводителното писмо, с което е изпратена административнонаказателната преписка, релелира възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатското възнаграждение за процесуален представител.

Съдът, като взе предвид изложените в жалбата оплаквания, становищата на страните и след като анализира събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 07.11.2023 г., около 15:30 часа, в Община Батак, на път II клас № 37, в отсечката между местността „Превала“ и гр. Батак, в посока от местността „Превала“ към местността „Цигов чарк“, жалбоподателят Г. Д. управлявал мотоциклет „Хонда“ без регистрационни табели. В същото време свидетелите И. С. Ч. и Г. Д. С. – двамата полицейски служители в ПУ-Батак при РУ-Пещера изпълнявали служебните си задължения по осъществяване на контрол за изпълнение на правилата за движение в района. Полицейските служители забелязали движещия се мотоциклет „Хонда“, управляван от жалбоподателя

Г. Д., който бил без поставена каска на главата и подали на водача светлинен и звуков сигнал да спре от служебния автомобил „Шкода Рапид“. Жалбоподателят не спрял плавно в дясно. Същият само намалил скоростта, след което рязко завил в посока селскостопанския двор, ускорил и продължил движението си, напускайки мястото, където следвало да му бъде извършена проверката. Жалбоподателят бил познат на полицейските служители от извършени преди това нарушения по ЗДвП, както и поради това, че живеел в непосредствена близост до сградата на полицейското управление в гр. Батак. На полицейските служители им било служебно известно, че жалбоподателят е неспособен водач, тъй като не притежава СУМПС. Въпреки това направили справка в системата на КАТ, от която било потвърдено, че жалбоподателят е неспособен водач и няма издадено СУМПС. Свидетелите И. С. Ч. и Г. Д. С. не предприели преследване на водача, тъй като по това време имало активно движение на пътя и доколкото жалбоподателят е неспособен водач счели, че биха се създали предпоставки за пътнотранспортно произшествие, при което може да пострада някой случаен гражданин.

Констатациите на проверяващите били отразени в съставения АУАН бл. № 332606/13.11.2023 г. Актосъставителят И. Ч. квалифицирал извършеното от жалбоподателя като нарушения по чл. 103 от ЗДвП и чл. 150 от ЗДвП. В АУАН управляваният от жалбоподателя мотоциклет бил индивидуализиран като мотоциклет „Хонда“, модел „CR450F“, с рама № JH2PE05AXDK202380. АУАН бил съставен в отсъствие на нарушителя. Жалбоподателят не бил търсен за явяване за съставяне на АУАН в негово присъствие. След съставянето на АУАН свидетелите И. Ч., Г. С. и О. Г., последният Началник на ПУ - Батак към РУ - Пещера отишли до дома на жалбоподателя Г. Д., който много добре познавали лично, за да му предявят и връчат АУАН. Видели жалбоподателя пред дома му в гр. Батак, ул. „Петър Кънев“ № 3 и устно му заявили, че го канят да се запознае със съдържанието на АУАН и да получи препис от АУАН. Жалбоподателят категорично отказал да се запознае със съдържанието на АУАН и да удостовери с подписа си, че се е запознал с акта, като отказът му бил удостоверен с подписа на свид. О. В. Г. – Началник ПУ – Батак. Жалбоподателят отказал да получи и препис от АУАН, въпреки желанието на полицейските служители да му връчат препис от АУАН. Отказът на жалбоподателя да получи препис от АУАН бил

удостоверен с подписа на свид. О. Г..

Въз основа на съставения АУАН било издадено процесното НП, с което на жалбоподателя Г. И. Д. са наложени следните административни наказания: „глоба“ в размер на 50,00 лв., на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 100,00 лв., на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 150 от ЗДвП. В НП управляваният от жалбоподателя мотоциклет бил индивидуализиран като мотоциклет „Хонда“, модел „CR45OF“, с рама № JH2RE05AXDK202380. Наказателното постановление било връчено на жалбоподателя на 30.11.2023г.

Гореописаната фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от писмените доказателства, приложени по административнонаказателната преписка, надлежно приобщени по делото, както и от събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства.

Разпитан като свидетел актосъставителят И. Ч. потвърждава авторството на АУАН и направените в него констатации. Същият категорично заявява, че на 07.11.2023 г., докато двамата с колегата му – свид. Г. С. изпълнявали служебните си задължения, забелязали жалбоподателя Г. Д. да управлява посочения в АУАН мотоциклет без регистрационни табели. Жалбоподателят бил без поставена каска на главата. Подали на жалбоподателя звуков и светлинен сигнал да спре от служебния автомобил „Шкода Рапид“, но той не спрял, а само намалил скоростта, след което рязко завил в посока селскостопанския двор в гр. Батак, ускорил и продължил движението си. Не последвали жалбоподателя, за да не създават предпоставки за ПТП. Актосъставителят твърди, че познава много добре жалбоподателя, защото последният живее в гр. Батак в непосредствена близост до полицейското управление, както и че по несъмнен начин го разпознал като водач на мотоциклета, тъй като се разминали на много близко разстояние със служебния автомобил – на около 20 метра. Излага, че знае рамата на управлявания от жалбоподателя мотоциклет от представена от жалбоподателя, във връзка с друг случай на извършено от него нарушение по ЗДвП, фактура за закупуване на този мотоциклет. Уточнява и категорично заявява, че не са подавали сигнал със стоп-палка или мигащ сигнал

„ПОЛИЦИЯ-СПРИ!“ на жалбоподателя да спре. Заявява, че от предходни, извършени от жалбоподателя нарушения по ЗДвП, знае, че той не притежава СУМПС, както и че се убедил, че жалбоподателят продължава да е неправопособен водач от нарочно извършена справка в системата на КАТ. Актосъставителят сочи, че на 13.11.2023 г. съставил процесния АУАН и едва след това той и колегите му – свидетелите Г. С. и О. Г. поканили устно жалбоподателя да се запознае със съдържанието на АУАН и да получи препис от него. Жалбоподателят отказал да се запознае със съдържанието на АУАН и да го подпише, както и да получи препис от него.

За разкриване на обективната истина в качеството на свидетел е разпитан Г. С., присъствал при установяване на нарушението. Същият подробно разказва за процесния случай от 07.11.2023 г., като изложеното от него напълно кореспондира с казаното от актосъставителя. В хода на съдебното следствие в качеството на свидетел е разпитан и О. Г. – свидетел-очевидец на отказа на жалбоподателя да се запознае със съдържанието и да подпише АУАН и да получи препис от него. Същият категорично заявява, че жалбоподателят отказал да се запознае със съдържанието на АУАН и да го подпише, както и че отказал да получи препис от него.

Съдът намира, че изнесените от свидетелите И. Ч., Г. С. и О. Г. данни отразяват логично действителното развитие на събитията, поради което кредитира показанията им, както и приетите писмени доказателства по делото, тъй като намира същите за достоверни, еднопосочни и непротиворечиви помежду си.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, изхожда от процесуално легитимирана страна и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Камен Радев – Началник РУ – Пещера към ОДМВР-Пазарджик, а АУАН е съставен от оправомощено за това лице – свид. И. Стойчен Ч. – мл. полицейски инспектор при РУ – Пещера. Компетентността на актосъставителя и административнонаказващия орган, издал обжалваното НП, следва от представената по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи.

При съставяне на АУАН и издаване на обжалваното НП са спазени давностните срокове чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН.

Неоснователно е релевираното от жалбоподателя възражение, че от съдържанието на АУАН и НП не става ясно къде са извършени нарушенията. В АУАН и НП недвусмислено е посочено, че нарушенията са извършени в Община Батак, на път II клас № 37, в отсечката между местността „Превала“ и гр. Батак. По този начин в достатъчна степен е конкретизирано мястото на извършване на нарушенията, така че жалбоподателят да не бъде затруднен да разбере къде се твърди те да са извършени и да може да организира пълноценно защитата си срещу акта.

Настоящият съдебен състав намира, че при съставяне на АУАН е допуснато нарушение на процесуалните правила, но то не е от категорията на съществени такива, които да водят до ограничаване правото на защита на жалбоподателя и опорочаване на административнонаказателното производство.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от ЗАНН актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението, а според ал. 2 на същата правна норма когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта, актът се съставя и в негово отсъствие.

Съгласно чл. 43, ал. 1 от ЗАНН актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си.

Според чл. 43, ал. 2 от ЗАНН когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява чрез подписа на един свидетел, името и точният

адрес на който се отбелязват в акта. В чл. 43, ал. 5 от ЗАНН е регламентирано, че при подписване на акта на нарушителя се връчва препис от него срещу разписка, а в акта се отбелязва датата на неговото подписване.

В процесния случай от събраните по делото гласни доказателства – показанията на актосъставителя И. Ч. и свид. Г. С. се установява, че АУАН е бил съставен в отсъствие на нарушителя, който въпреки че е бил известен, не е бил поканен по надлежния ред да присъства при съставянето на акта, както предвижда нормата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. Това нарушение обаче не е съществено, тъй като независимо, че АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя по-късно по надлежния ред е предявен на лицето, сочено като нарушител, за запознаване със съдържанието му. В конкретния казус съставеният АУАН е предявен на нарушителя, който е отказал да го подпише, като отказът е удостоверен с подписа на свид. О. Г.. Показанията на свидетелите И. Ч. и О. Г. са категорични, че в тяхно присъствие и в присъствието на свид. Г. С. жалбоподателят е отказал да се запознае със съдържанието на АУАН и да получи препис от него. От своя страна свид. Г. С. в съдебно заседание заявява, че потвърждава изцяло написано в АУАН, не оспорва да е подписал същия, като уточнява, че към настоящия момент няма спомен, за начина по който е предявен и връчен АУАН на жалбоподателя. Съдът счита, че липсата на конкретни спомени у свид. Г. С. към момента на проведеното по делото съдебно заседание относно предявяването и връчването на АУАН на жалбоподателя не може да обоснове извод за неспазване на процедурата по връчване и предявяване на АУАН и не е в състояние да опровергае категоричните, еднопосочни и непротиворечиви показания на свидетелите И. Ч. и О. Г. относно обстоятелствата, свързани с предявяването и връчването на АУАН на жалбоподателя. Последните двама ясно и недвусмислено твърдят, че жалбоподателят не само е отказал да се запознае със съдържанието на предявения му АУАН, но и че въпреки този отказ, те са поканили устно жалбоподателя да получи препис от АУАН, но той отказал да стори това, като всичко това е станало в тяхно присъствие и присъствието на свид. Г. С.. Отказът на жалбоподателя да подпише АУАН и да получи препис от него е удостоверен с трите имена, длъжността и подписа на свид. О. Г..

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като датата на раждане на свидетеля

– очевиден на нарушението е дописана с молив в АУАН. Дори и датата на раждане на свидетеля-очевидец на нарушението да не е въобще записана в АУАН, то тази непълнота не може да се квалифицира като съществено процесуално нарушение, тъй като липсата на този реквизит не би ограничила правото на защита на жалбоподателя. Изискването на чл. 42, т. 7 от ЗАНН в АУАН да бъдат посочени имената, точните адреси и датата на раждане на свидетелите има за цел единствено да обезпечи индивидуализирането на лицата, подписали акта. В случая датата на раждане на свидетеля очевиден, действително е записана с молив в АУАН, но това не е съществено процесуално нарушение. Такова няма да е налице и ако въобще не е записана датата на раждане на свидетеля – очевиден в АУАН (в този смисъл Решение № 790/21.07.2023 г. по к.а.н.д. № 1053/2023 г. на Административен съд – Бургас, Решение № 6173/25.10.2022 г. по к.а.н.д. № 4564/2022 г. на Административен съд – София, Решение № 1176/21.0.2023 г. по к.а.н.д. № 2314/2022 г. на Административен съд – Пловдив). Свидетелят-очевиден на нарушението е ясно индивидуализиран посредством трите му имена и адрес за призоваване, т.е. същият е установим при необходимост за целите на административно-наказателното производство и в конкретния случай е призован и разпитан.

Независимо от гореизложеното, съдът намира, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено. Съображенията за това са следните:

По отношение на нарушението по чл. 103 от ЗДвП:

Съгласно чл. 103 от ЗДвП при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания.

Според чл. 170, ал. 3 от ЗДвП при спиране на пътно превозно средство за проверка или за оказване на съдействие служителят от органите за контрол подава своевременно ясен сигнал със стоп-палка. През нощта сигналът за спиране може да бъде подаден и с описваща полукръг червена светлина. Сигнал за спиране може да бъде подаден и от движещ се полицейски автомобил или мотоциклет.

Съгласно чл. 207 от ППЗДвП сигнал за спиране може да бъде подаден и от движещ се полицейски автомобил или мотоциклет чрез постоянно светещ или мигащ надпис „ПОЛИЦИЯ-СПРИ!“.

В процесния случай от събраните по делото доказателства, обективирани в показанията на свидетелите И. Ч. и Г. С. се установява, че полицейските органи са се намирали в служебен автомобил, който е бил в движение и след като са възприели управлението от жалбоподателя мотоциклет са подали светлинен и звуков сигнал от патрулния автомобил на жалбоподателя да спре. Подаването на светлинен и звуков сигнал от движещ се полицейски автомобил за обозначаване на специалния режим на движение не съставлява сигнал за спиране по смисъла на чл. 103 от ЗДвП и не вменява задължение на водача за това. При подаване на светлинен и звуков сигнал възникват само задължения за останалите водачи за осигуряване на безпрепятствено преминаване на автомобила със специален режим на движение (чл. 104, ал. 1 от ЗДвП), а за пешеходците възниква задължение да освободят платното за движение (чл. 115, ал. 2 от ЗДвП).

От анализа на доказателствената съвкупност по делото не се установява да е подаден своевременно ясен сигнал за спиране със стоп-палка, съгласно изискванията на чл. 170, ал. 3 от ЗДвП. При проведения му разпит свид. И. Ч. изрично заявява, че с колегата му не са подавали сигнал със стоп-палка на жалбоподателя да спре, както и че от движещия се полицейски автомобил не е подаван сигнал за спиране чрез постоянно светещ или мигащ надпис „ПОЛИЦИЯ-СПРИ!“. Следователно подаденият светлинен и звуков сигнал не е отговарял на условията на чл. 170, ал. 3 от ЗДвП и чл. 207 от ППЗДвП. След като на жалбоподателя не е подаден надлежен сигнал за спиране, то за същия не е възникнало задължение да преустанови движението на управлението от него мотоциклет и да спре на указаното място. Ето защо, съдът намира, че жалбоподателят не е извършил вмененото му нарушение по чл. 103 от ЗДвП.

Изложеното налага извод, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е незаконосъобразно ангажирана за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП.

По отношение на нарушението по чл. 150 от ЗДвП:

Съгласно чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се

управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на Наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на Наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4 от ЗДВП.

За нарушаването на това задължение от водача нормата на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДВП предвижда наказание „глоба“ от 100 до 300 лв.

Видно от приетата като писмено доказателство по делото справка за нарушител/водач жалбоподателят е неправопособен водач и не му е издавано СУМПС.

От събраните по делото гласни доказателства, чрез разпита на свидетелите И. Ч. и Петър С. – очевидци на извършване на нарушението се установява, че на процесната дата и място жалбоподателят е управлявал мотоциклет „Хонда“, без регистрационни табели. Показанията на свидетелите И. Ч. и Петър С. относно лицето, управлявало въпросния мотоциклет са конкретни, логични, непротиворечиви и категорични и дават яснота за релевантните за спора факти. Следователно по делото по безспорен начин се установява, че на процесната дата и място жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на мотоциклет „Хонда“.

Независимо от гореизложеното съдът намира, че НП е незаконосъобразно и в частта си по т. 2, с която на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДВП, за извършено нарушение по чл. 150 от ЗДВП, на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. Това е така, тъй като фактическата обстановка, изложена в АУАН относно конкретния мотоциклет, който е управлявал жалбоподателя не кореспондира с тази, посочена в НП. В АУАН управляваният от жалбоподателя мотоциклет е индивидуализиран като мотоциклет „Хонда“, модел „CR45OF“, с рама № JH2PE05AXDK202380, а в НП - като мотоциклет „Хонда“, модел „CR45OF“, с рама № JH2RE05AXDK202380. Противоречие между АУАН и НП по отношение на индивидуализацията на управлявания от жалбоподателя мотоциклет представлява съществено процесуално нарушение, тъй като това разминаване в описанието на нарушението затруднява жалбоподателя да

разбере за какво точно е ангажирана отговорността му и ограничава правото му на защита.

Отделно от това следва да се отбележи, че от служебно изискана справка от „Бултрако“ АД – официален вносител на автомобили и мотоциклети с марката „Хонда“ за България се установява, че мотоциклет с рама № JH2RE05AXDK202380 не се разпознава в каталога на Хонда за мотоциклети. Изложеното дава основание на съда да приеме, че жалбоподателят няма как да е управлявал мотоциклет с рама № JH2RE05AXDK202380, за което деяние реално е наказан с НП, след като мотоциклет с такъв номер на рамата не съществува в обективната действителност.

По разноските:

При този изход на правния спор, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, право на разноски има жалбоподателят. В процесния случай същият своевременно е направил искане за присъждане на разноски в настоящото съдебно производство, но не е ангажирал доказателства за реалното извършване на такива, поради което разноски не следва да бъдат присъждани в негова полза.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0315-000645/29.11.2023 г., издадено от Началника на РУ-Пещера към ОДМВР - Пазарджик, с което на жалбоподателя Г. И. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. Батак, ул. „Петър Кънев“ № 3 са наложени следните административни наказания: 1) административно наказание „глоба“ в размер на 50,00 лв. (петдесет лева), на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП и 2) административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 лв. (сто лева), на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 150 от ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд - Пазарджик.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____